(ה)א"ל כולה באחת היא באה ולמה אמרו בשלשה פרקים כדי לעשו' פומבי לדבר ר' יהודה בר פזי בשם רבי (א)הן נקרא ולא (ו)נבעת. לטובה [1]כל נדיב לב לרעה [2]ויתפרקו כל העם וגו' לטובה [3]ויוצא משה את העם לרעה [4]ותקרבון אלי כלכם. לטובה [5]אז ישיר משה ובני ישראל לרעה [6]ותשא כל העדה וגו' אמר ר' חייא בר (ז)אבא [7]אכן השכימו השחיתו וכל השחתה שהיו עושין בהשכמה היו עושין אותה (ב)א"ר(ז) (ג)אבא בר אחא אין את יכול לעמוד על אופיא של אומה זו נתבעין לעגל ונותנין (ח)נתבעין למשכן ונותנין. תנא ריב"ח הדא מתניתא [8]ועשית כפורת זהב טהור יבא זהב של כפורת ויכפר על זהב של עגל ר' תני(ט) בשם רשב"ג שלש תרומות נאמרו בפ' זאת תרומת אדנים ותרומת שקלים ותרומת המשכן [9]דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה וגו' זו תרומת אדנים מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי זו תרומת שקלים [10]וזאת התרומה אשר תקחו מאתם זו תרומת המשכן תרומת המשכן למשכן [א]מה שירצו יעשו (י) תרומת שקלים לקרבן מה שירצו יעשו כדי שיהא יד כולן שוה. תרומת אדנים לאדנים [11]העשיר לא ירבה והדל לא ימעיט. אמר רבי אבון אף בפרשה הזאת נאמר בה ג' תרומות [12]מחצית השקל תרומה לה' יתן תרומת ה' לתת את תרומת ה': בט"ו בו קורין את המגילה בכרכים: (ג)לא (ו) כן אמר רבי חלבו ר"ה רב בשם ר"ח רבה (ס)הכל יוצאין בי"ד שהוא זמן קריאתה (א"ל) לא בא אלא ללמדך שכל המצות הנוהגו' באדר (ט)שני אינן נוהגות באדר ראשון (ד)ר' יוסה ור' אחא הוון יתבין א"ר יוכה לר' אחא [ב]לא מסתברא אלא לשעבר אבל (י)לבא לא (ה)והא תני מקום שנהגו לקרותה שני ימים קורין אותה שני ימים א"ל אוף אנא סבר כן אמר רבי מנא ויאות אילו משקרייא בי"ד (ו)חוזר וקרייא בט"ו שמא אין שומעין לו אם את אומר כן נמצאת (ז)עוקר זמן כרכים בידך. תני(כ) רשב"ג אומר מצות הנוהגות באדר שני אינן נוהגות בראשון [א]חוץ מהספד ותענית שהן שוין בזה ובזה (ח)ר' בא רבי ירמיה בשם רב ר' סימון בשם ריב"ל הלכה כרשב"ג (ט)רב הונא רבה דצפורין אמר הנהיג ר"ח בציפורין כהדא דרשב"ג לא אמר אלא הנהיג (אבל) הא להלכה לא [ב]אבל לענין(ל) שטרות (י)[ג]כותבין אדר ראשון ואדר שני(מ) סתם ר"י אומר אדר ראשון סתם

שקליהן קודם החג: **כולה באחת היא באה.** לעולם כל השלשה תרומות היו תורמין בר"ח ניסן ואף שלא היו בה ממקומות הרחוקים לית לן בה שתורמין על הנגבוי ועל העתיד לגבות: **כדי לעשות פומבי לדבר.** לפרסם ולהודיע כי כתב הפסח מוטב להביא תרומה ממקום הקרוב לירושלם והרחוק כמקלא בעגלות והרחוק ביותר כחג אבל לתוך הקופות לא כל משקלי הרחוקים: **הן נקרא ולא נבעת.** אין אפשר לקרות פסוקים אלו בלא בעיתה ורעדה: **לטובה.** לנדבת משכן לא הביאו כולם אלא כל נדיב לב הביאו: **לרעה.** במעשה עגל כתיב ויתפרקו כל העם: **לטובה.** במתן תורה כתיב ויוצא משה את העם ולא יצאו מעצמן: **לרעה.** בשילוח מרגלים ותקרבון אלי מעצמן: **אז ישיר משה.** ועי"י התעוררות משה השירו גם בני ישראל: **לרעה.** בביאת מרגלים ותשא כל העדה את קולם מעצמן: **אכן השכימו השחיתו.** כלומר גם הביאו לפניה הוכיחן כיולא בזה השחתה עשו בהשכמה והטיב לא עשו בהשכמה שגבי עגל כתיב וישכימו ממחרת וגבי נדבת המשכן כתיב והם הביאו אליו עוד נדבה בבקר בבקר ולא בהשכמה ממש: **אופיא.** דעתם ומנהגם של אומה זו: **נתבעין לעגל.** כשתבעו מהם זהב לעגל נתנו וכשתבעו למשכן נתנו: **הדא מתניתא.** פליגא על רבי בא דלכך נתנו למשכן כדי לכפר על מעשה עגל: **בפרשה זאת.** היא פרשת ויקחו לי תרומה: **מה שירצו יעשו.** לצרכי המשכן יהיה לאיזה צורך שיהיה וגם כמה שהיו רוצים היו יכולים ליתן: **מה שירצו יעשו.** לאיזה קרבן שהיו צריכין וכן מבקרי מומין היו לוקחין שבכן מתרומת הלשכה וכמה שהיו רוצים היו יכולים ליתן ובלבד שיהא יד כולם שוה: **תרומת אדנים לאדנים.** דוקא ולא לשאר דברים: **אף בפרשה הזאת.** והיא פרשת כי תשא: **הכל יוצאין בי"ד.** לפי שבכרכים שהוא עיקר זמן קריאתה והא דתנן כרכים קורין בט"ו היינו אם רצו משא"כ עיירות אסורים לקרות בט"ו דכתיב ולא יעבור: **לא בא אלא ללמדך כו'.** כלומר ולא תיקשי לך א"כ דהכל יוצאין בי"ד כמוניהם ל"ל דבבבלי ר"פ מגילה אמרי' כוניהם לא ללמד שזמנו של זה לא כזמנו של זה וקאמר הש"ס דלרבי חלבו לא ללמד שיכול לקרותן כאחד מהזמנים באדר ראשון או בשני ובמגילה פ"ק הגירסא לא בא אלא ללמדך שהמצות נוהגות בשני ואיכא לפרושי דה"ק כוניהם אתי ללמד שלא יקראו אלא כזמנם דהיינו באדר שני והא ולאו דלרבי חלבו קשיא מתני' דתני בט"ו קורין את המגילה בכרכים דמשמע מינה דחיובא הוא שיקראו דוקא בט"ו א"נ הכי קשיא ליה דממתניתין משמע שאין קורין אלא באדר שני דומיא דאינך: **הון יתיבין.** והוה קשיא להו מתני' לר' חלבו: **ה"ג לא מסתברא אלא לשעבר אבל לבא לא.** וה"פ הא דר"ח אינו אלא לשעבר אם קרא בכרכים בי"ד שלא אבל לכתחלה צריך לקרו' בט"ו ומתניתין איירי בלכתחלה: **ופריך והא תני מקום שנהגו לקרות שני ימים.** והיינו במקום שמסופקים אם הוא כרך או כפר ואמ"ד שהכל יוצאין בי"ד למה קורין שני ימים: **א"ל אף אנא סובר כן.** שאינו יוצא בי"ד: **ויאות.** בתמיה וכי שפיר קפרין דקאמר שאף הוא סובר כן. ל"א ויאות ושפיר קאמר ר"מ ולא קשיא מהך ברייתא: **שמא אין שומעין לו.** וכי מוחין בידו: **אם אומר את כן.** שעיר שהוא ספק כרך אם קראו בי"ד שאסורין לקרות בט"ו עקרת זמן הכרכים בידך ולא ידענו שהוא ספק ובטלת תקנת חכמים שאמרו שהכרכים יקראו בט"ו לחלוק כבוד לא"י וכיון שאין מוחין בידן לא קשיא לרבי חלבו דלכך קורין שני ימים אע"פ שיצאו בקריאת י"ד כיון דלא אפשר: **מצות.** הנוהגות באדר שני כגון סדר פרשיות ומקרא מגילה ומתנות לאביונים: **שהן שוין בזה ובזה.** שבי"ד וט"ו שבראשון נמי אסור בהספד ובתענית: **לא אמר אלא הנהיג.** אבל אין מורין כן: **כותבין אדר הראשון ואדר השני.** כלומר ולא אמרינן לאדר ראשון שבט מיקרי אלא שניהן הן אדר וכותבין בשטרות אדר. אלא שבאדר ב' כותבין אדר תניין: **ר"א כותבין סי"ו.**

תקלין חדתין

לא היו תורמין בפ"א משום שהרחוקים עדיין לא הביאו שקליהם וקי"ל אין תורמין על העתיד לגבות ונמצא שהרחוקים לא יהיה להם חלק בתמידי צבור כל השנה לכך היו תורמים בג' פרקים הללו בפרוס הפסח משום הללו דקרובים ובפרוס החג מפני הרחוקים מאד כמו בני בבל שלא הספיקו להביא שקליהן עד קרוב לחג משעה שהכריזו וקשיא לר' חזקיה דמוכח דגם בני בבל אינם מכריזין אלא באחד באדר דא"א מכריזין מראשו של חורף א"כ היו יכולים גם הם להביא בא' בניסן ולמה היה להם לתרום בג' פרקים בשנה: **כולה באחת כו'.** כלומר כל השקלים היו צריכים להביא מכל המקומות בפ"א דהיינו בא' בניסן בכדי שיהיו כלולים כולם בלשכה דכיון דקי"ל אין תורמין על העתיד לגבות ואם הרחוקים לא היו מביאים בא' בניסן נמצא שלא היה להם חלק בתמידי צבור עד סמוך לחג והקרובים לא יהיה להם חלק מימות החג ואילך וזה לא מסתבר כלל אלא ודאי כל השקלים נאספו בפ"א ושפיר אוקים ר' חזקיה דבני בבל היו צריכים להשמיע מראשו של חורף בכדי שיהיה להם שהות להביא על א' בניסן: **כדי לעשות פומבי.** כדי לעשות פרסום לדבר דודאי אין החיוב לתרום בג' זמנים הללו אלא בניסן הוא תורמין על כל חדשי השנה ורבנן הוא דפלגו לג' זמנים משום דג' זמנים הללו הן זמן קבלה לכל ישראל לעלות לרגל לכך היו תורמין בזמנים הללו למען ידעו כולם שיש לכל א' מישראל חלק בכל הקרבנות לצבור שמקריבים בכל יום ויום כדאמר לקמן שבכל תרומה היו תורמין גם לשם כל ישראל ושמעיהו אקרא כמ"ש לקמן פ"ב מכאן לשלש פרקים לג' קופות לג' הפרסים והכי אשכחן גבי פייסות דתרומת המזבח שהיו יכולים לעשות בפ"א אלא דמילקו לד' פייסות משום פומבי לדבר כמ"ש בירושלמי פ"ק דיומא וכן א"ר שם והלא כהן המדשן את המזבח הפנימי היה יכול לדשן את המנורה אלא לעשות פומבי לדבר היו מצריכין ב' כהנים ובבבלי פ"ק שם ולמה אל קרב ב"ה אלא כדי לעשות פומבי לדבר: **הן נקרא ולא נבעת.** בתמיה כלומר אין נקרא את המקראות הללו ולא ילחוץ בעתה וחרדה שמהם אנו למדים כמה גדול כחו של יצה"ר: **לטובה.** אם היו ישראל צריכים לקבץ נדבות לדבר טוב כתיב כל נדיב לב שלא נתנו אלא נדיבי לב: **לרעה ויתפרקו כל העם.** אף שאינם נדיבי לב: **ויוצא משה.** שהיה צריך להוציאן: **אז ישיר כו'.** היה צריך לעוררם תחלה בשירתו: **אכן השכימו.** משא"כ במצוה אמרינן זריזין מקדימין למצות מדכתיב וישכם אברהם בבוקר: **אופי'.** נימוסה: **יבוא והב.** ר"ח פליג אדר"ב דלאמר מה שהיו נותנים למשכן מנימוסם ומנהגם היה ליתן לכל אשר ישאלום לרע ולטוב אלא מדעת עשו כן כדי שיבוא זהב של כפורת ויכפר על מעשה עגל וכן כל מה שנתנו לצורך המשכן: **בפרשה הזאת.** של ויקחו לי תרומה: **תקחו את תרומתי זו תרומת שקלים.** מדכתיב בכל התרומות תרומה סתם והכא כתיב תרומתי כלומר תרומה שלי מדייק דקאי אתרומת שקלים שהיו לוקחין ממנו קרבנות לגבוה: **וזאת התרומה אשר וגו' זהב וכסף וגו' תכלת וגו'.** ומדכתב תרתי לתרומת שקלים ומשכן אתיין ע"כ הך ויקחו לי תרומה אתיא לתרומת אדנים: **מה שירצו יביאו.** אם זהב זהב ואם תכלת תכלת ואף המתנדבים זהב כל אחד מה שהיה רוצה להביא מן הזהב היה מביא ולא היה יד כולם שוה וכן בכל המינים האמורים שם בפרשה: **תרומת שקלים לקרבן מה שירצו יביאו.** כדתנן לקמן פ"ב שהיו שוקלין דרכונים וסלעים וטבעים כו' אעפ"כ יד כולן שוה והיינו דקאמר נמי הכא אבל יד כולם שוה: **העשיר לא ירבה ממחצית השקל תרומת אדנים לאדנים.** כלומר דתרומת אדנים מיותקם ביה יותר דיוקא דקרא לא ירבה ממחצית השקל ממש דבשקלים לקרבן היה מצוה לדורות מימות משה ואילך כדכתיב (דה"ב כ"ד ו) מדוע לא דרשת על הלוים להביא מיהודה ומירושלים את משאת משה עבד ה' לאהל העדות ולא היו המטבעות כאותן שהיו בימי משה ובשביל המטבעות שלכן לדרכונות היו מוסיפין יותר על מחצית השקל דקרא ולכן אמר גבי שקלים מה שירצו יביאו אבל תרומת אדנים לא היה אלא בימי משה ולזו לא היה מטבע אחרת אלא השקל לא שייך למינקט מה שירצו יביאו דהא בהדיא כתיב לא ירבה גו' ממחצית השקל וכן נאמר וכסף פקודי העדה מאת ככר וגו' בקע לגלגלת מחצית השקל בשקל הקדש לכל העובר על הפקודים וגו' ויהי מאת ככר הכסף לצקת וגו' וכן עולה לפי חשבון מספר ב"ן ת"ר אלף מאת ככר לאדנים כדפי' רש"י בחומש ולכן אף דקרא דעשיר לא ירבה וגו' כתיב בין שתי תרומות דהיינו תרומת שקלים ותרומת אדנים ונדרש לפניו ולאחריו דבתרווייהו היה יד כולם שוה אך דמחצית דאורייתא בלא ריבוי ומיעוט לא נתקיים במשמעותו אלא גבי אדנים. וגירסת הספר מה שירצו יעשו הוא שיבוש דהעשיה לא היה כפי רצונם רק ההבאה בג' תרומות הנ"ל: **אף בפרשה זו.** משום שהזכיר קרא דהעשיר לא ירבה האמור בכי תשא קאמר דאף בפ' כי תשא נאמרו ג' תרומות: **מחצית השקל כו'.** ובגמרא לא מפרש היאך רמיזא כל חד וחד ופשיט על הא דנקט לעיל דבתרומת המשכן לא קפיד אמחצית וגם לא היה יד כולם שוה משא"כ בתרומת שקלים דקפיד שיהיה יד כולן שוה אבל לפעמים כולם בשוה נותנים יותר ממחצית השקל דבימי משה. אבל בתרומת אדנים קפיד קרא מחצית השקל דוקא בלי ריבוי ומיעוט עליו. וה"נ הכי רמיזא קרא קמא זה יתנו כל וגו' מחצית השקל איירי בשקלים דפריט ותני מחצית השקל. ועל זה שנאמר כל העובר על הפקודים פליגי לקמן (פ"ב הלכה ו) אמוראי חד אמר כל דעבר בימא ומ"ד כל דעבר על פקודיא כו' וקאמר שם דפלוגתייהו שייכא להא דפליגי ריב"ז וכן בוכרי בשקלים. וגם דרש לקמן זה יתנו כמין מטבע של אש כו' דקאי בשקלים וקרא דכתיב יתן תרומת ה' ולא נקט מחצית איירי בתרומת המשכן. **והעשיר לא ירבה ממחצית כו'.** איירי בתרומת אדנים דהכי סליק מוסגנא כפ' פקודי כדלעיל ובאמת כולה פרשה זו איירי בשקלים כדכתיב הכא לכפר על נפשותיכם והיינו קרבנות וכן בקרא דיתן תרומת ה' כתיב כל העובר על הפקודים ג"כ ומבן עשרים שנה דקאי אשקלים. אך נרמזו סדר ג' תרומות כמה דקפיד בכמות המחצית ומה דלא קפיד ומאי דקפיד אלא ירבה ממחצית וכנ"ל ועיין בבבלי מגילה (טו ב) וברש"י ד"ה שקלים וד"ה שלא וד"ה לכד"ה: **הכל יוצאין בי"ד שהוא זמן קריאתה.** גם בני ט"ו שקראו בי"ד יוצאין ולמה נקט במתני' ובט"ו בו קורין ולא תני עיקר הזמן שהכל יוצאים בו אע"כ ס"ל למתני' דאין הכל יוצאים בקריאת י"ד ולהכי סידר לה בהדי אינך אחריני למימר מה הנך דוקא בט"ו אף קריאת המגילה דוקא בט"ו וקשיא לר"ח: **א"ל לא בא כו'.** כלומר לעולם מתני' אתיא כר"ח דיוצאין בי"ד והא דלא נקט אלא ט"ו משום שרצה להשמיענו דכל הדברים דחשיב במתני' שמצותן בט"ו באדר אין נוהגות רק באדר ב' ולהכי קדים ותני זמן קריאת המגילה בהדייהו לאורויי דכמו דקריאת המגילה דוקא באדר הב' כדתנן להדיא פ"ק דמגילה קראו את המגילה ונתעברה השנה קורין אותה באדר הב' אין בין כו' ולדרים להו התם מקראי ה"נ כל הני דחשיב דוקא באדר הב' ומשום דהני אחריני עיקרן דוקא בט"ו להכי נקט זמן דט"ו לאשמועינן בהדדי וכמגילה התם עיקר פרטן של הזמנים והכא אגב תני לה כנ"ל: **ה"ג לא מסתברא לשעבר אלא לכתחלה לא.** הא דאר"ח הכל יוצאין כו' לא מסתבר דלאו לאשמועינן שאם קרא בי"ד ועבר יום ט"ו שלא בקריאתו בי"ד זה לא מסתבר כלל דא"כ מאי אתי לאשמועינן דמאי דהוה הוה אלא דלאתי לאשמועינן דלהבא לא שאם קרא בי"ד ועדיין יום ט"ו לפניו נמי א"צ לקרות בט"ו שכבר יצא בי"ד שהוא זמן הקריאה. ופריך והא תני מקום שנהגו כו': **א"ל אף אנא סבר כן.** כר"ח וכדמסתבר לך ומ"מ ל"ק מברייתא ופתח דבריו ומפרש ר' מני ויאות דל"ק מברייתא לר"ח: **אילו בן ט"ו שקראה בי"ד ולא קראה כו'.** כלומר שעשה כן לכתחלה שקרא בי"ד ולא בט"ו שמא שומעין לו א"כ אתה עוקר זמן כרכים בידך ולכן ברייתא דמקום שנהגו לקרות שני ימים היינו מספק שמא הוא כרך וצריך לקרות בט"ו ואם כן אין נאמר שלכתחלה יקראו בי"ד תמיד ותעקר זמן כרכים משא"כ בההיא דהכל יוצאין בי"ד היינו אם קרא פעם באקראי בי"ד שלא דבכה"ג לא מיעקר זמן כרכים: **מצות הנוהגות באדר הב'.** כגון כל הני דמתני' ומתנות לאביונים וסדר פרשיות: **שוין בזה כו'.** שבי"ד וט"ו שבאדר א' נמי אסורין בהספד ובתענית: **אבל הלכה לא.** ונ"מ דהלכה דרשינן בפרקא ומנהגא בפרקא לא דרשינן אבל אורויי מורינן כדאמרינן בבבלי תענית כ"ו: **אבל לענין שטרות.** הרוצה לכתוב בשטר אדר הראשון כותב בהדיא אדר הראשון אבל אם רצה לכתוב אדר השני כותב אדר סתמא. דברי רבי מאיר דסבירא ליה דסתם אדר שני משמע ולא הראשון: **ר' יהודה אומר אדר ראשון סתם.** דס"ל דסתם אדר

משנת אליהו

ובשנת י"ד א' ד"ה עם חסכה: **א"ל כולה באחת היתה באה.** וצ"ל לאוקי' הא דתנן במתני' באחד באדר וכן הא דאריב"ל היינו בשמחה לקרובים והיינו לשיטתו שפירשתי דס"ל שאין תורמין על העתיד וע"כ היו צריכין בני בבל להשמיע על שקליהן מראשו של חורף. אבל למ"ד דס"ל תורמין על העתיד אתיא מתני' דיון כפשטו' דבכ"ה היו משמיעין בא' באדר אף במקומות הרחוקים מא"י אף שלא היו מגיעים שקליהן בא' בניסן מ"מ היו תורמין בא' בניסן גם על העתיד מהרחוקים ואלו דתורמין בשלשה פרקים אתיא לדידי' כפשטי' משום הרחוקים המביאים שקליהם בעצרת שבכדי יתמלו להקריב הקרבנו' משלהם גם על הקרובים וכן הרחוקים מהם המביאים בחג ואף שבתחלתו באחד בניסן משקלי הקרובים תרמו גם עליהם כדלקמן שבכל תרומה תורמין לשם כל ישראל אך דלפעמים כלין כל הג' קופות דתרומה ראשונה קודם עצרת כמ"ש לקמן פ"ג שלמו שלשתן כו' ועי' מ"ש בפ"ג הל"ד בארוכה: **ה"ג לא מסתבר לשעבר אלא לכתחלה לא** וכדפרישית. יש גורסין לא מסתבר אלא לשעבר אבל לכתחלה לא וצריכין לפרש והא תני כניעתא. ולא נהירא דאין זו סוגית הירושלמי כלל לומר והא תני לסיוע אלא לסייע אומר ותני כן: **הנהיג ר"ח.** בתענית (כ"ו ב) אמרינן דהלכה דרשינן בפרקא מנהגא מדרש לא דרשינן אורויי מורינן נהגו אורויי לא מורינן ולוי עביד לא מהדרינן לי'. ולכאורה היה נראה לומר דהנהיג הרי כמו נהגו. אבל מדקאמר הכא לא אמר אלא הנהיג הא להלכה לא ש"מ דהנהיג הוא כמו מנהג דנהגו הייתו מאליהם נהגו ואינו עיקר כדפירש"י שם משא"כ הנהיג ר"ח י"ל עיקר ואורויי מורינן ועי' בקרבן עדה שכתב לא אמר אלא הנהיג אבל אין מורין כן ולא מחוור: **ה"ג אבל לענין שטרות אדר הראשון כו'.** כמ"ש בפנים וה"ג לה בנדרים פ"ג וכן פסק הרמב"ם פ"י מהלכות נדרים וטוש"ע חו"מ סימן מ"ג:

מסורת הש"ס

א) אלא, ב) נבהת, ג) כא, ד) עי' ספרי פרשת דברים וסי"ר פ' כ"א, ה) עי' מגילה טו ב, ו) עי' הגהות הגר"א ועיין פ"ק ועיין ברמב"ן פ' תשא. (גליון הש"ס), ז) מגילה פ"ק הל"א וש"נ, ח) פ"א הכל מודין, ט) השני טובות, י) פ"ה להבא, כ) מגילה ו ב, ל) נדרים פ"ח הל"ו ומגילה פ"א הלכה ה ובבלי נדרים סג א, מ) בס"י הנוסחא אלא שכותבין אדר השני תניין ר"י"א אדר השני כותבין תי"ו ודיו.

◆

עין משפט
נר מצוה

ז א מיי' פ"ב ממגילה הלכה יג טוש"ע או"ח סי' תרפח ס"ה:

ח ב טוש"ע אה"ע סימן קכו סעיף ז וטוש"ע חושן משפט סימן מג:

◆

נוסחת הבבלי

(א) הנקרא כו': (ב) א"ר ביבא כו': (ג) לא כדין אמר ר"ח ור"ה וכו': (ד) ר' יוסי ורבי אחא כו' א"ל ר' יוסי לרבי אחא: (ה) והא תמני' מקום כו': (ו) וחוזר וקראה בט"ו: (ז) אתה עוקרת זמן: (ח) ר' ברכיה בשם רב ורב סימון כו': (ט) ר' חגא דציפורי אמר כו': (י) כותבין אדר הראשון (ואדר השני אלא שכותבין אדר הראשון) ראשון ואדר השני סתם דר"מ ר"י כו':

◆

הגהות הב"ח

(א) גמ' נתבעין למשכן ונותנין ובימי ר' יוסי כו' מגילה היה מתניתא כצ"ל:

◆

הגהות הגר"א

[א] צ"ל מה שירצו יביאו וכו' לקרבן מה שירצו יביאו אבל יד כולם שוה העשיר לא ירבה ממחצית תרומת אדנים לאדנים וכו' וגירסת הספרים מה שירצו יעשו הוא שבוש דהעשיה לא היה כפי רצונם רק ההבאה בכל תרומות הנ"ל: [ב] ה"ג לא מסתברא לשעבר אלא לכתחלה לא והא תני וכו' א"ר מני ויאות אילו בן ט"ו שקראה בי"ד ולא קראה בט"ו שמא שומעין לו אם אמרת וכו'. ויה"פ הא דאר"ח הכל יוצאין וכו' לא בא לאשמועי' שאם קרא בי"ד ועבר יום ט"ו שלא בקריאה י"ד דמאי קמ"ל מאי דהוה הוה אלא דלאתו לאשמועינן דלהבא לא שאם קרא בי"ד ועדיין יום ט"ו לפניו נמי אין צריך לקרות בט"ו שכבר יצא בי"ד שהוא זמן קריאתה. ופריך והא תני מקום שנהגו וכו'. אילו בן ט"ו שקראה בי"ד ולא קראה וכו' כלומר שעשה כן לכתחלה שקרא בי"ד ולא בט"ו שמא שומעין לו א"כ אתה עוקר זמן כרכים בידך וברייתא אמרה דמקום שנהגו לקרות ב' ימים היינו מספק שמא הוא כרך וצריך לקרות בט"ו ואם כן אין נאמר שלכתחלה יקראו בי"ד תמיד ותעקר זמן כרכים א"כ דלכתחלה אסור לבן ט"ו לקרות בי"ד אבל בההיא דר"ח איירי דאם קרא פעם אחת באקראי בי"ד שלא דבכה"ג לא מיעקר זמן כרכים: [ג] כותבין אדר ראשון ואדר שני סתם ר"י אומר וכו' כצ"ל:

◆

תורה אור השלם

1. ויבאו האנשים על הנשים כל נדיב לב הביאו חח ונזם וטבעת וכומז כל כלי זהב וכל איש אשר הניף תנופת זהב ליי: שמות לה כב
2. ויתפרקו כל העם את נזמי הזהב אשר באזניהם ויביאו אל אהרן: שמות לב ג
3. ויוצא משה את העם לקראת האלהים מן המחנה ויתיצבו בתחתית ההר: שמות יט יז
4. ותקרבון אלי כלכם ותאמרו נשלחה אנשים לפנינו ויחפרו לנו את הארץ וישבו אתנו דבר את הדרך אשר נעלה בה ואת הערים אשר נבא אליהן: דברים א כב
5. אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת ליי ויאמרו לאמר אשירה ליי כי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים: שמות טו א
6. ותשא כל העדה ויתנו את קולם ויבכו העם בלילה ההוא: במדבר יד א
7. אמרתי אך תיראי אותי תקחי מוסר ולא יכרת מעונה כל אשר פקדתי עליה אכן השכימו השחיתו כל עלילותם: צפניה פרק ג פסוק ז
8. ועשית כפרת זהב טהור אמתים וחצי ארכה ואמה וחצי רחבה: שמות כה יז
9. דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי: שמות כה ב
10. וזאת התרומה אשר תקחו מאתם זהב וכסף ונחשת: שמות כה ג
11. העשיר לא ירבה והדל לא ימעיט ממחצית השקל לתת את תרומת יי לכפר על נפשתיכם: שמות ל טו
12. זה יתנו כל העבר על הפקדים מחצית השקל בשקל הקדש עשרים גרה השקל מחצית השקל תרומה ליי: כל העבר על הפקדים מבן עשרים שנה ומעלה יתן תרומת יי: שמות ל יג, יד

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones

Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com